

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Gisselfeld. (Søvbryllups-Dagen den 30te November.) Fødselsdagen (paa Gisselfeld, 11te Junii). Af Dannekjolds-Drapen. (Et Brud-Stykke.)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Gisselfeld. (Søvbryllups-Dagen den 30te November.) Fødselsdagen (paa Gisselfeld, 11te Junii). Af Dannekjolds-Drapen. (Et Brud-Stykke.)", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1820_356-intro-shoot-idm117.pdf (tilgået 01. august 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Anledning

Digtet "Fødselsdagen (paa Gisselfeld, 11te Junii)" blev trykt i *Nyeste Skilderie af København*, den 14. juni 1823.

Fem dage før sin 49-års fødselsdag, den 6. juni 1823, døde Danneskiold-Samsøe. Greven blev begravet i den gravlund ved Gisselfeld, kaldet "Sophies Have", som greveparret selv havde ladet opføre. Grundtvigs digt blev trykt på bisættelsesdagen (Lundgreen-Nielsen 1980b, s. 34). Digtets handling er sat til den 11. juni 1823, hvor greven lå *lit de parade* på Gisselfeld. I de første fire strofer nærmer digteren sig Gisselfeld for at ønske greven tillykke med fødselsdagen, men han undrer sig over, at godset er mørklagt, og han overvejer derefter, om han er gået forkert. I strofe 4 bliver digteren dog klar over, at det er Gisselfeld, han er kommet til. Fra strofe 5 til 7 overvejer digteren, om den dystre stemning kan skyldes, at et årtusinde er gået, og at Gisselfeld ikke længere er beboet af Danneskiold-Samsøe, hvilket vil sige, at digteren heller ikke længere er en kendt person på godset (strofe 10-11).

I strofe 14 får digteren en rædselsvækkende idé: Hvad nu, hvis det er enturse, der har bosat sig i godsets tårn og forhekset Gisselfeld? Digtets dystre stemning vender i strofe 17. Danneskiold-Samsøes enke er nu trådt frem og er på vej ned til gravlunden med sine døtre. Digteren vil ikke følge med dem (strofe 19). Da enkegravinden vender tilbage, har hun forliget sig med grevens død, idet hun har erkendt, at det kun er kroppen, der er forgængelig - ånden er derimod evig (strofe 20). Fra strofe 22 og frem stopper digtets handling, og i de næste fire strofer fremhæver digteren Danneskiold-Samsøes evner som forligsmand og forsøger at trøste sig ved tanken om, at grevens ånd vil leve videre i de næste adelige slægtsled. Derpå følger en skillestreg, hvorefter digteren i strofe 26 afviser, at den mytologiske tolkning, han hidtil i digtet har skrevet Danneskiold-Samsøes død ind i, kan læge savnet af den afdøde greve - hverken for ham selv eller grevens efterladte (Lundgreen-Nielsen 1980b, s. 43). Igennem digtet sammenlignes greven med Forsete, Gisselfeld med Glitner og gravinden med Freya.

Ifølge Flemming Lundgreen-Nielsen nægter digtet at "anerkende, ja at udsige budskabet om grevens død" (Lundgreen-Nielsen 1980b, s. 43). Først henimod slutningen får man som læser oplyst den hændelse, digtet kredser om, nemlig at Danneskiold-Samsøe er død (strofe 26). At der skulle gå noget tid, inden Grundtvig kunne se sin mæcen og gode vens død i øjnene, blev tydeligere, da Grundtvig genudgav digtet i 1838 i *Nordiske Smaadigte*. Her er grevens død placeret anderledes direkte i digtets forgrund, idet Grundtvig har ændret titlen til "Ved Grev Danneskjolds Død (paa hans Fødselsdag 11te Juni.)" (Grundtvig 1838, s. 270-277).